# Mica - comentarii de J. N. Darby

Profeţia lui Mica este din aceeaşi perioadă, şi, până la un punct, are acelaşi caracter ca aceea a lui Isaia, adică se ocupă în mod special de introducerea lui Mesia în scena unde se desfăşoară căile lui Dumnezeu faţă de Israel, ba încă, vorbeşte îndeosebi despre prezenţa Lui în raport cu atacul asirianului. Totuşi profeţia are un caracter specific. Asemenea celor ale lui Osea şi Amos, ea face aprecierea stării morale a poporului şi, în general, leagă judecata lumii de starea evreilor, după cum am văzut lucrurile reprezentate în mod simbolic în cartea Iona. Şi Samaria este subiect al acestei profeţii, astfel încât judecata se extinde asupra întregului Israel.

Yahve vorbeşte din templul Său şi se adresează tuturor popoarelor de pe întregul pământ, adică El se aşează pe tronul pământesc pentru a judeca întregul pământ şi dă mărturie împotriva tuturor naţiunilor. Dar El vine de sus, ieşind din locul Lui, pentru a călca pe înălţimile pământului. Tot ce este înălţat se va cufunda sub El şi tot ce se va cufunda se va topi asemenea cerii la foc. De ce este această intervenţie în judecată? De ce nu lasă El naţiunile să-şi continue umblarea pe căile lor, suportând nebunia lor de a se depărta de El? Din cauză că poporul Lui, martorul pe pământ pentru Numele lui, a păcătuit împotriva Lui şi s-a dedat slujirii altor dumnezei şi nedreptăţii. Nu mai este mărturie pentru Dumnezeu pe pământ, decât, cel mult, mărturie falsă, ceea ce face necesar ca Dumnezeu să dea El Însuşi adevărata mărturie. Atunci toate păcatele tuturor popoarelor sunt rememorate de El, desfăşurându-se înaintea ochilor Celui care nu le poate suferi. El lasă poporul Său să sufere consecinţele păcatului lor, făcându-i să cadă sub puterea vrăjmaşilor, al căror orgoliu se înalţă până într-atât încât atrage asupra lor judecata lui Dumnezeu, care intervine pentru a elibera rămăşiţa lui cea scumpă, după care El Îşi ia locul de Stăpânitor peste toate naţiunile.

Am văzut deseori că asirianul joacă rolul principal în scenele finale ale căilorr lui Dumnezeu şi îl regăsim aici ca fiind nuiaua lui Dumnezeu, subiect principal al profeţiilor lui Mica.

În Mica 1:6-8, nelegiuirea Samariei şi chipurile ei cioplite atrag această grozavă calamitate prinn judecata dreaptă a lui Dumnezeu, iar puhoaiele invaziei urcă până la Iuda.

Vom remarca aici că evenimentele care s-au petrecut în timpul profetului au acelaşi caracter moral ca judecata definitivă din zilele de la urmă şi sunt folosite pentru a introduce aspectele importante ale acestei judecăţi împreună cu avertismente adresate poporului în legătură cu timpul de atunci, după cum am putut remarca în mai multe rânduri în profeţii. Fără-ndoială că aici sunt prezentaţi Salmanaser şi Sanherib, dar ei constituie ocazia profeţiei care merge dincolo de aceştia. Asirianul a ajuns până la porţile Ierusalimului. Înaintarea lui este descrisă în versetele 11-16, ca şi în Isaia, cu deosebirea că aici descrierea este mult mai amestecată cu cauzele judecăţii diferitelor cetăţi care au fost atacate decât în pasajul din Isaia, care mai curând dă o enumerare a etapelor înaintării lui.

În capitolul al doilea, profetul semnalează cauzele morale ale judecăţii lui Dumnezeu, violenţa şi asuprirea neruşinată. Ei făceau planuri violente pentru a-şi satisface poftele, iar Yahve făcea, la rândul Lui, planuri împotriva lor (v. 5). Ei refuzau cuvântul mărturiei, aşa că urma ca ei să nu mai primească mărturie, iar acest fapt urma să fie însoţit de judecata grozavă că duhul de rătăcire şi de beţie urma să fie luat de ei drept profeţie *. Ei se ridicau ca un vrăjmaş şi nelegiuirea lor nu cruţa nici femeile, nici copiii (v. 8, 9). Yahve îi somează pe toţi cei care au urechi de auzit, ca să asculte, să se scoale şi să se despartă de toată acea nelegiuire. O asemenea stare a lucrurilor nu putea să fie odihna pentru poporul lui Dumnezeu. Cum se putea ca sfinţii lui Yahve să aibă odihnă în mijlocul întinăciunii (v. 10-11)?

Cu toate acestea, Yahve nu renunţă la scopul pe care Şi l-a propus – acela de a binecuvânta pe Israel -, şi va strânge laolaltă toată turma de care El se îngrijeşte. Cel care le va deschide calea şi va înlătura orice obstacol va merge înaintea lor. ei vor ieşi din locul unde vor fi fost captivi. Împăratul va merge înaintea lor şi Yahve va fi în fruntea lor.

Profetul denunţă pe căpeteniile şi prinţii lui Iacov. Ei vor striga către Yahve, iar El nu-i va asculta şi niciun profet nu îi va lumina prin cuvântul Lui. Văzătorii vor fi încurcaţi şi nu va fi niciun răspuns din partea lui Dumnezeu (v. 1-7). Altfel era cu profetul umplut de Duhul lui Yahve pentru a-i vesti lui Iacov nelegiuirea şi lui Israel păcatul (v. 8), ceea ce face încă odată denunţându-i pe mai marii poporului, care judecau pentru mită şi pe profeţii care ghiceau pentru bani, arogându-şi totuşi privilegiul de a-L avea pe Yahve cu ei, privilegiu care fusese cu adevărat acordat în mod exclusiv acelui popor. Nu există ceva care să-L ofenseze mai mult pe Yahve decât ca aceia care se numesc poporul Lui să se folosească de privilegiul prezenţei Lui pentru ca ei să fie onoraţi, pentru a justifica răul sau pentru a pretinde că au drepturi divine în pofida răului pe care-l fac. Iată de ce Sionul urma să fie arat ca un ogor, iar muntele casei ca înălţimile unei păduri (v. 9-12).

În continuare, profetul, în duhul lui Isaia, încheie denunţarea păcatului şi profeţiile despre judecată şi pustiire vestind restabilirea deplină a binecuvântării şi gloriei în Sion. Duhul repetă (şi nu se poate schimba) declaraţia gloriei Sionului în zilele din urmă din Isaia, capitolul 2. Dar, profeţia fiind de o întindere mai mică, această declaraţie se leagă aici imediat de evenimentele din zilele din urmă (v. 3-4): Israel va avea o pace perfectă după ce Dumnezeu va fi judecat multe naţiuni şi va fi rostit sentinţa pentru multe popoare, şi Yahve va fi înălţat printre ei. Fiecare naţiune, spune Israel, se va lăuda cu Dumnezeul ei, dar Yahve este Dumnezeul nostru pentru totdeauna. Yahve este gloria poporului său. În acea zi Yahve va găsi plăcere în rămăşiţa poporului său şi va strânge laolaltă pe sărmanul Iacov, şchiop şi slab şi va reuni pe aceia pe care îi risipise şi ăi necăjise. Aceea va fi rămăşiţa favorizată de El, iar aceia pe care îi lepădase vor fi o naţiune mare şi Yahve Însuşi va împărăţi peste ei în Sion pentru totdeauna.

Ordinea evenimentelor prin care trebuie să treacă poporul se vede cu atât mai clar cu cât profeţia este mai scurtă, astfel încât această profeţie este ca un fel de cheie pentru desfăşurările mult mai lungi din Isaia. Profetul anunţă că “prima domnie” – împărăţia lui David şi Solomon – va fi restaurată la Ierusalim şi acest cuvânt se încheie cu anunţul direct al binecuvântării milenare. Dar, până atunci, trebuia ca împărăţia de care ţinea gloria Ierusalimului să fie lepădată (v. 9), şi de aceasta se lega o dublă judecată asupra Ierusalimului. Fiica Ierusalimului trebuia să meargă în Babilor, iar de acolo ea avea să fie eliberată şi răscumpărată prin puterea lui Dumnezeu din mâinile vrăjmaşilor ei. Ea trebuia să fie captivă departe de Sion: este anunţată captivitatea Ierusalimului printre împărăţiile naţiunilor. În timpul când se afla în acea stare i-a fost dată eliberarea. Dar acest timp din urmă al istoriei ei este caracterizat de al eveniment. Mai multe naţiuni se vor aduna împotriva ei, contând că o vor profana şi vor triumfa insultând-o (este acel atac împotriva Ierusalimului pe care Yahve îl va înfrunta în locul ei), dar cei care se ridică împotriva ei nu cunosc gândurile lui Yahve: El îi strânsese ca snopii în arie, iar fiica Sionului îi va călca în picioare şi va închina prăzile lui Yahve, Celui care în acel timp va străluci prin titlul Lui de Dumnezeu al întregului pământ (comparaţi cu Isaia 17:12-14; Zaharia 14:2; 12:2-3; Psalmul 83).

Mai era încă un lucru deosebit de anunţat. Vrăjmaşul principal din zilele din urmă trebuia semnalat, şi aceasta în relaţie cu un alt păcat fatal al Ierusalimului şi al poporului său. Este prezentat Mesia şi respingerea Lui. Fiica oştilor se strânge cu oştile pentru a asedia Ierusalimul – este vorba de armata asirianului (v. 5). Este cu totul altceva decât atacul lui Sanherib pentru că Iuda s-a cufundat şi mai mult în păcat şi răzvrătire. Adevăratul judecător al lui Israel urma să fie lovit peste obraz cu nuiaua. Hristos avea să fie insultat şi bătut. Versetul 2 Îl desemnează într-un mod izbitor. Acesta este versetul pe care s-au bazat cărturarii şi preoţii pentru a-l asigura pe Irod că Hristosul trebuia să se nască la Betleem. Este desemnat ca născut la Betleem, dar fiind în acelaşi timp etern şi adevăratul domnitor al lui Israel.

Versetul al doilea este ca o paranteză care arată locul de unde trebuia să iasă Cel care va fi guvernator al lui Israel pentru Yahve şi descoperă în acelaşi timp gloria eternă a persoanei Lui. Al treilea verset se leagă de primul şi arată efectul păcatului care a fost semnalat. Israel, şi în mod special Iuda, este dat în mâinile vrăjmaşilor, dar aceasta numai pentru un timp, durata acelei perioade fiind desemnată într-un mod destul de remarcabil şi instructiv: până când “cea care este în dureri va naşte”. Israel, exersat şi trudit, a preferat mult timp să fie în poziţia Agarei mai curând decât în cea a Sarei. Ca urmare, el trebuie să treacă prin toate prin toate durerile, neliniştile, judecăţile şi pedepsele lui Dumnezeu, indispensabile pentru ca, prin harul Său, fiind pătruns de necesitatea harului şi îndurării lui Dumnezeu, să accepte pedeapsa pentru nelegiuirea lui şi să fie adus într-o stare în care va fi potrivit să fie vasul manifestării fiului care se va naşte, ca să fie Naomi restaurată prin har, căreia, în ceea ce priveşte manifestarea Lui în lume, este vestită pentru că i s-a născut împăratul. Comparaţi cu Isaia 9:2, unde ideea este dezvoltată în relaţie cu Israel şi cu Apocalipsa 12, unde sunt alăturate faptul istoric şi relaţiile cu Israel în zilele din urmă.

Un alt element important din ultima scenă a veacului de faţă este prezentat în acest verset: Israel este dat spre judecată, şi, într-un anumit sens, abandonat de Dumnezeu pentru că L-a respins pe Hristos, Domnul. Dar acum, cea care era în dureri a născut. Apoi (acesta este elementul la care fac aluzie), rămăşiţa fraţilor acestui fiu întâi-născut, în loc să fie adăugată la Adunare (Fapte 2), revine la copiii lui Israel. Hristosul nu se ruşinează să-i numească fraţi, dar ei nu mai devin mădulare ale trupului său, ci ei sunt în relaţie cu Israel, aceasta fiind poziţia în care ei sunt aşezaţi înaintea lui Dumnezeu.

Deci El, care fusese respins, a devenit păstorul lui Israel, şi aceasta potrivit cu puterea lui Yahve şi cu mărirea numelui lui Yahve, Dumnezeul Lui. Israel rămâne în siguranţă pentru că împăratul lui este mare până la marginile pământului. Prin el asirianul va fi doborât şi ţara lui va fi pustiită de Israel, pe care el voise să-l devasteze.

În acea zi, Israel va avea un dublu caracter. În primul rând va fi instrumentul pentru reînnoire potrivit cu eficacitatea harului scump care vine de la Dumnezeu şi nu aşteaptă eforturi zadarnice din partea omului. El va fi ca ploaia care cade asupra ierbii, care nu aşteaptă nimic de la om şi nu depinde de fiii oamenilor.

În al doilea rând, pentru cei dintre naţiuni care se împotrivesc, Israel va fi ca un leu printre fiarele câmpului şi nimic nu va putea salva din mâna lui, el fiind instrumentul şi mărturia puterii lui Dumnezeu. Binecuvântarea şi puterea lui Yahve sunt cu profetul. El declară că toţi vrăjmaşii lui Israel vor pieri, dar, în acelaşi timp, Yahve va nimici din mijlocul lui Israel orice pretenţie a puterii omeneşti: carele lui, fortăreţele lui şi tot ce ţine de mândria omului va fi distrus. El va distruge toţi idolii şi Israel nu se va mai închina la lucrarea mâinilor sale. Orice urmă de idolatrie va dispărea. În acelaşi timp, răzbunarea şi mânia împotriva naţiunilor vor fi executate într-un mod nemaivăzut.

Această parte a profeţiei se încheie aici. Prima parte s-a încheiat la sfârşitul capitolului al doilea. Mica 4:9-13 prezintă, în general, cele două calamităţi cu care are a face Ierusalimul judecat: Babilonul şi strângerea naţiunilor în zilele din urmă, apoi eliberarea glorioasă a Ierusalimului. În Mica 5 este prezentat modul în care Mesia intră în scenă, fie venind pentru judecată, fie pentru eliberarea poporului de ultimele necazuri şi introducerea binecuvântării a cărei descriere ne este dată în Mica 4:1-8 ca fiind în planul lui Yahve. În acest sens, cea de-a doua parte se încheie în Mica 4:8, dar, la sfârşitul capitolului 5 avem, ca să spunem aşa, două anexe care expun dublul rău care vine asupra Ierusalimului şi relaţiile poporului cu eliberatorii săi, întâi în judecată, apo în eliberare.

După ce a arătat planurile lui Dumnezeu în har, Duhul revine la argumentele lui împotriva lui Israel, cu privire la starea lui morală, chemând tot pământul să asculte rechizitoriul lui, pentru că Yahve avea o judecată cu poporul său. Într-un apel emoţionant adresat inimii şi conştiinţei lui, El întreabă ce ar putea avea ei împotriva Lui. El îi răscumpărase din Egipt, îi condusese prin Moise, Aaron şi Maria. A refuzat să-i asculte pe Balac şi Balaam, care au făcut tot ce puteau ca să-l blesteme pe Israel. Daca s-ar fi gândit ar fi cunoscut cât era El de credincios. Apoi el le desfăşoară în detaliu înaintea ochilor lor nelegiuirea care domnea peste tot printre ei, prezentând în contrast ceremoniile lor faţă de dreptatea practică. Acesta este motivul pentru care versetele 13-16 spun că judecata îi va lovi cu siguranţă. Cu toate acestea, omul înţelept recunoaşte că este disciplinarea de la Yahve şi deosebeşte numele lui Yahve, ceea ce constituie un principiu extrem de important şi, în acelaşi timp, de mare preţ. Ei sunt aceia care poartă ocara poporului.

În capitolul al şaptelea profetul se aşează pe poziţia de mijlocitor** înaintea lui Dumnezeu în numele poporului, prezenându-I, în acelaşi timp, starea nenorocită a poporului, vorbind în numele lui, identificându-se cu el, sau, ca să fiu mai exact, luând asupra sa ocara cetăţii (Mica 7:9), exprimând întâi necazul acesteia din cauza situaţiei în care era, apoi, după cum am remarcat deseori în Ieremia, trecând la slujba lui de profet, marcând astfel poziţia rămăşiţei şi vorbind, însă având gândul divin, ca plasat în mijlocul poporului, identificându-se cu el deşi judeca purtarea lui. Şi făcea aceasta cu tot interesul care ţine de iubirea lui Dumnezeu pentru popor. Profetul caută dorind să găsească în mijlocul poporului ceva care să se potrivească titlului de popor al lui Dumnezeu, dar nu era decât corupţie, înşelăciune şi uneltiri pentru a vărsa sânge şi pentru a face rău cu ambele mâini. Totuşi, tot timpul profetul vorbeşte exprimând mărturisirea cetăţii, astfel încât, smerindu-se sub mâna lui Dumnezeu, ea poate privi spre El aşteptând ca El să ia cauza lor şi să le facă dreptate.

Aici se prezintă o situaţie deosebită. Domnul Isus declară în evanghelie că profetul prezintă aici culmea nelegiuirii, care va fi atinsă în urma predicării evangheliei. Aşa este nelegiuirea inimii, pe care lumina o face să treacă la lucru, provocând o ură care este cu atât mai înverşunată cu cât obiectul ei este mai aproape.

Ceea ce a văzut profetul în jurul lui a avut efectul (produs Duhul lui Hristos acolo unde este în acţiune, la vederea răului care a pătruns peste tot) de a-l face să privească spre Yahve şi să aştepte pe Dumnezeul eliberării sale. El se aşează în poziţia desemnată, aceea pe care Yahve o putea recunoaşte, supunându-se indignării lui Yahve până ce El va pleda cauza slujitorului său. În fine, El îl va conduce la lumină şi îl va face să vadă dreptatea Lui. Atunci eliberarea va fi completă, iar aceea care îi spunea Ierusalimului: “Unde este dumnezeul tău?” (strigătul dintotdeauna al necredinciosului care se bucură de pedeapsa care vine asupra poporului lui Hristos, cum se bucură şi de suferinţa lui Hristos Însuşi, înşelându-se cu privire la căile drepte ale unui Dumnezeu pe care nu-L cunoaşte) – aceea care se bucura de umilinţa a ceea ce era iubit de Yahve, va fi călcată în picioare ca noroiul de pe străzi (v. 7-10).

De arunci, din Egipt şi din Asiria, de peste mări şi munţi, vor veni la cetatea reconstruită, dar, înainte de aceasta, ţara va fi pustie. Poporul va fi condus sub toiagul lui Yahve şi aşezat în ţară ca odinioară. Dumnezeu va face să strălucească lucrările Lui minunate, ca atunci când i-a scos din ţara Egiptului. Naţiunile vor fi date de ruşine la vederea puterii lui Yahve, Dumnezeul lui.

Ultimele trei versete ale profeţiei cuprind expresia credinţei şi a sentimentelor de adorare care umplu inima profetului când se gândeşte la bunătatea lui Dumnezeu, care iartă nelegiuirea poporului şi aruncă păcatele lui în fundul mării, care Îşi găseşte plăcerea în a arăta îndurare şi care împlinește promisiunile făcute lui Avraam şi ceea ce a jurat părinţilor din secolele trecute. Ce Dumnezeu se poate asemăna cu acela care se manifestă prin căile Lui de har faţă de poporul Lui preaiubit, faţă de rămăşiţa slabă, pe care toţi o dispreţuiesc, dar pe care Yahve, în iubirea Lui, nu o va uita niciodată, pe care, în fidelitatea Lui, nu o va abandona, indiferent cât s-ar răzvrăti?

clickbible.org